

Brak tłumaczenia artykułu

Пред Бога всички сме равни

По време на полет до Йоханесбург жена на средна възраст – заможна бяла южноафриканска дама – се оказва на място до чернокож мъж. Хвърляйки му пренебрежителен поглед, тя повикала една от стюардесите, за да се оплаче.

- Какъв е проблемът, госпожо?

- Не виждате ли? Не мога да седя до този отвратителен човек. Намерете ми друго място!

- Моля ви, успокойте се! Самолетът днес е пълен, но ще проверя дали има място тук или в първа класа.

Няколко минути по-късно, стюардесата се върнала с добра новина. Под втренчените погледи на хората наоколо тя се съобщила следното:

- Мадам, за щастие, имаме едно свободно място в първа класа.

А след това се обърнала към чернокожия с думите: - Господине, моля, последвайте ме!

Още преди дамата да е успял да отговори, стюардесата продължила:

- Необичайно е да правим подобно разместване, затова трябваше да получа специално разрешение от капитана, но като се имат предвид обстоятелствата, той реши, че е възмутително някой да бъде принуден да седи до такъв неприятен човек.

В този момент околните пътници бурно започнали да аплодират стюардесата, докато в същото това време мъжът вече вървял по пътеката.

Всички сме шокирани от предразсъдъка на тази бяла южноафриканска дама, съжаляваме за обидения човек и можем да се отъждествим с другите пътници, които поздравяват стюардесата за преместването на мъжа в първа класа.

Добре е да се помни тази история, защото в обществото има толкова много разделения и граници, че понякога и ние забравяме, че пред Бога всички сме равни.

А сега нека отново да се върнем в Назарет. Подобни предразсъдъци виждаме и в днешното Евангелие. Исус представя на своите събрата два примера, когато Бог се намесва, за да помогне на такива, които не са евреи: „Наистина ви казвам: много вдовици имаше в Израил в дните на Илия, когато беше затворено небето три години и шест месеца, тъй че настана голям глад по цялата земя; и нито при една от тях не бе пратен Илия, а само при вдовицата в Сидонска Сарепта. Тъй също много прокажени имаше в Израила при пророк Елисей и нито един от тях не се очисти, освен сириецът Нааман.“

По времето на Исус юдаизмът почти се е превърнал в онова, което днес наричаме

„затворена група“, защото евреите гледат с пренебрежение на онези, които не са евреи и смятат себе си за по-добри и достойни.

Исус обаче оспорва това мислене.

Какво общо има днешното Евангелие с нас? Лесно ще разберем, ако веднага си зададем въпроса, гледаме ли надменно над други „категории“ хора: чернокожи, бедни, необразовани, новопокръстени?

Евреите, които, както чуваме, отхвърлят гневно Исус, са заслепени от своята егоцентричност, надценили са се и отказват да приемат, че чужденците също могат да бъдат обичани и облагодетелствани от Бога.

А ние? Ние виждаме ли Божиата любов към другите? Днешното Евангелие разглежда под микроскоп отношението ни към нашите ближни и при условие, че не проявяваме християнско отношение към хората, с които ни среща животът, то ние трябва да лекуваме това „изкривяване“.

Всички сме част от Божието семейство. Присъстващите в църквата са също толкова скъпоценни за небесния ни Баща, както човека отвън или този до нас, който днес идва за първи път. Понякога дотолкова забравяме простата истина, че всички сме осиновени деца на Бога и получаваме една и съща Евхаристия, един и същ Господ, че за съжаление, се разделяме и враждуваме дори и в църковните общности.

Недобротото отношение към другите е сигурен симптом на влошено духовно здраве. Кръстените в Христа имаме своето достойнство пред Бога, но Исус умря, за да спаси не само вярващите днес, а всеки един човек, който някога се е раждал и ще се роди в бъдеще на земята.

От тази гледна точка другите хора ще ни се сторят съвсем различни, а когато продължително насочваме мислите си добронамерено, това не само ще помогне да се излекуват обтегнатите ни или занемарени отношения, но и вътрешните ни рани ще

оздравеят. Идеалният начин за общуване с другите ни е даден в днешното второ четиво: „Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безчинства, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява.“

Добре познаваме това красиво описание на любовта, но трябва да признаем, че често се проваляме и колко много не успяваме да обичаме, защото понякога изобщо не сме търпеливи и любезни, а ревниви и гневни. Друг път сме самонадеяни и се хвалим или сме груби и егоистични, понякога обиждаме или се чувстваме обидени, но не се извиняваме и не прощаваме, не вярваме и не можем да понесем онова, пред което се изправяме.

А сега отново прочетете същото това описание на любовта, като замените думата любов със собственото си име.